

دَر حَرَمِ رَفْتَدُ وَفَاقِمُ خَلِيفَةً زَابَا وَزَيْرًا أَبُو سَلَمٍ وَفَاضِي الْقَضَاةِ عَلِيٌّ دَامَ عَالِيٌّ
 وَرَشِيهُ الرُّومِيُّ هَانُ شَرَوَانٌ وَبَقِيَتْ الْمَقْبَلَةُ مَا شَمِيَانُ بَكَرْفَتَدُ وَبَرَشْتَانُ
 لَشَادَنَدُ وَبَرَسُوَانِي كَرْدَهْدَادُ كَرْدَانَدَنَدُ بَرَسَايَشَانُ بَكِشْتَانُ
 وَفَاقِمُ خَلِيفَتِهِ بِمَهَارِشِ عَجَلِي سَبَرْدَنَدُ وَدَر خَانَهُ مَجْبُورِي كَرْدَانَدَنَدُ
 فَاقِمُ خَلِيفَتِهِ دَرَارُ حَلْبَرُ كَفْتُ شَعْرُ مَالِي مَزَالِي بَامِرَ الْأَمُوغِيهِ
 فَنِي أَيُّ ظَفَرٍ أَبْدَاكَ الْأَمُوغِيهِ بُوِي لَسْرُ كُلِّ مَا قَضَيْتَهُ عَطَلْتُ بِالْحَدِيثِ إِلَى عَدَدِ
 حَتَّى يَنْفَسِرَ الْحَدِيثُ إِلَى عَدَدِ وَعَلَى مَطَامِعِهَا رُوحٌ وَتَقْتَدِرُ نَبَا سَبْرِي كَيْسَالُ وَ
 جَهَارُ مَا هُ دَر بَعْدَادُ فَاقِمُ بُوذُ وَحُطْبَةُ وَسَكَّةُ نَامُ اِبْنِ مَعِيلِيَا حَوَالِدُ
 وَابْنُ هَمَّةُ فِتْنَةُ بَوَاسِطَةُ مَخَالَفَتُ اِبْرَهِيمَ مِيَانُ بُوذُ فَاقِمُ خَلِيفَتِهِ أَنْ
 عَاهُ رُفْعَةُ بَسُلْطَانُ نَوَشِتُ وَكَفْتُ مُسْلِمَانِي دَر رِيَابِ كِه نِعَارِ
 وَرَامِطَةُ أَشْكَارِ اسْدُنُ وَكَارِ اسْلَامِ سُنْتُ كَفْتُ سُلْطَانُ وَزَيْرُ رَا
 بَر مَوْذُ كِه صَفِي اِبْنُ الْعَلَامِي نَسِي بِجَوَابِ بَرِيَّتُ رُفْعَةُ خَلِيفَتُهُ اِبْنُ رِيَابِ
 سُوْمِسُ مَوْنَتُ اِرْجَعُ اِلَيْهِمْ فَلَانَتَهُمْ مَجْنُونِ لَا بِلَهُمْ وَنَحْرُ جَسْتَهُمْ
 مِنْهَا اِدْرَلَهُ وَهَمُّ صَاعِرُونَ سُلْطَانُ زَاخُو شَرَامْدُ وَكَفْتُ اِسْبَعْلَامُ
 كِه جَنْزُ بَاشْدُ اَلشَّرْفَتُهُ اِبْرَهِيمَ مَالِ دَر زَيْنِ مُلْكِ مُنْطَقِي
 نَمِي كَرْدَانَدُ عَزْمَتُ بَعْدَادُ مَنَعْدُ بُوذُ بَدِي سَبِي فِتْنَةُ نَبَا سَبْرِي
 اَسْدَادُ بَافُ اِسْطَا نَطْفَر لِيكُ كَارْدَارُ الْمَلِكِ بَاسْتَقُ اَوْرْدُ عَزْمِيَّتُ
 بَعْدَادُ كَرْدُ جُونُ بُولُ عَلِي سَبِيدُ مَهَارِشِ عَجَلِي فَاقِمُ خَلِيفَتُهُ مَخَالِفَتُ
 سُلْطَانُ اَوْرْدُ سُلْطَانُ شَرَايَطُ اِحْرَامِ نَبَقَتُ دِيمُ رَسَائِدُ زَمِينُ بُو

جواب خبر

بها

كَرْدَ وِیَا دَه دَر ز كَابِ خَلِیْفَه رَوَا شَد خَلِیْفَه كَه تْ اَر كَتْ
 بَار كُن الدِّینِ خِطَابِ سُلْطَانِ رَا اَز دَوْلَتِ بَدِیْزِ اَوْرِدِ سُلْطَانِ
 خَلِیْفَه رَا بَدَارِ اِخْلَافَتْ رَسَا پِنْدِ وَا كَارِ خِلَافَتْ بَار اَز سَر رَوُفَتْ
 نَافَتْ غُلَامَانِ سُلْطَانِ اَر دُمِ وَا خَمَارِ تَكِیْنِ وَا طَغْرَاكِ بِحَكْمِ سُلْطَانِ
 بِحَكْمِ رَفْتَدِ نِسَا سِیْرِي بِكَمِیْحَتْ وَا بَطَاحِ اِیْشَانِ بِرِ سَبِیْلِ
 شَكَا رِ بَطَاحِ رَفْتَدِ نَا كَاهِ رَوَا قَا دِ بَدِ خَكِ كَرْدِنْدِ نِسَا سِیْرِي كَسِنَه
 شُدِ سَرِشِ بِرِ سُلْطَانِ فَرِ سِنَادِ سُلْطَانِ كَه تْ مَجْوَ سُنْمِ تَا اَوْرِدِ اَز بَدِ
 دَسْتِ اَوْرِنْدِ نَابَا وَا اَكْرَامِ كَسْمِ مَكَا فَا تِ بَدِ كَرْدِ اِرِیْ اَو تَا جِهَانِ بِنَا نَارِ
 كَوِیْنِدِ نِسَا سِیْرِي رَا نَامِ اَرِ سِلَانِ بُوْدِ چِهْتِ اَنَكِ اَوَّلِ حَا كَرِ نِسَا سِیْرِي فَا رِشِ
 بُوْدِ بَدِیْزِ نَامِ مَشْهُورِ شُدِ خَلِیْفَه بِاَسْلُطَانِ طَغْرَلِیْكِ پُوْنْدِ كَرْدِ وَا رِ سِلَانِ
 خَا تُوْنِ بِنْتِ جَعْفَرِ یَكِ زَا دَرِ نِكَاحِ اَوْرِدِ وَا دِ حَرِ حُوْذِ سَبِكِ حَا بُوْنِ
 زَا بِنْدِ اَزِ وَا دُوْرِ كَا رِ حُوْذِ بَطَاعَتْ وَا عِبَادَتْ خُدَا یِ فَعَالِیْ مَوْزِعِ
 كَرْدِ وَا زِ مَعْتَمِ وَا تَكَلَّفِ اِحْرَارِ نَمُوْذِ وَا رِیْرِ اَبُو بَصْرِ كَنْدَرِیْ قَا ضِیْ
 مَحْمَدِ عَلِیْ دَا مَعَا رِیْ رَا تَرِ یَبِ كَرْدِ تَا خَلِیْفَه وَا سُلْطَانِ قَضَا بَعْدَا دِ بِنْدِ
 دَا ذَنْدِ اَوْرَا هَمَه رُو یِ رَمِیْرِ یَكِ وَا حِیْتِ مِلْكِ بِنُوْذِ وَا نَه مَلِیْبُوْرِ یَبِ
 سَرَا وَا رُوْنَه مَر كُو یِ بُوْذِ اَز كَا رِ قَضَا چِنْدَا زِ نَعِیْتِ حَا صِلِ كَرْدِ كَه
 هَرِ سَالِ دَوْلِیْتِ هَزَارِ خَرُوْا رِ غَلَه اَز زِرَاعَتْ اَوْ حَا صِلِ یِ شُدِ وَا
 سَا لَاطَا قَضَا بَعْدَا دِ دَرِ سِنَلِ اَوْرِ مَانْدِ قَا مَرِ خَلِیْفَه دَرَا وَا سَطِ رِ شَعْبَانِ
 سَه سَبْعِ وَا تَعِیْزِ اَرِ بَهْمَانَه دَر كُذْ شَتِ هَضَا دِ وَا بَخِ شَا كِ

عمر داشت و چهل و چهار سال و هشت ماه خلافت کرد مدتی خلافت
 او و بدش نزدیک به صد دولت تمامت بنی امیه با پیران و درین سال
 در بغداد از سبیل خرابی عظیم شد چنانکه بغدادیان آنرا تاریخ مشاهده
 از پادشاهان جهان سعود و محمد و عبدالرشید ابناء محمود سبککنین
 و مودود و علی و ابرهیم ابناء سعود بن محمد بن سعود بن مودود بن
 سعود بن محمود این هفت کس در غزنی و جلال الدوله و عماد الدوله و
 الملك الرحيم دیلم در عراقین و فارس و طغرلنیک و الباز سلان
 و ملکشاه در ایران معاصر او بودند از سخاوت و جلالت و الاخطار
 بعظیم الاحصاء و الصبر علی المصیب بکون علی المقتدر المقتدی بالله
 ابوالقاسم عبدالله بن الامیر زجیر بن قائم بن قادر بن الامیر اسحق
 بن مقتدر بن معتمد بن موفق بن سواد بن معتمد بن هرون
 الرشید بن مهدی بن منصور بن محمد بن علی بن عبدالله بن عباس
 هفدهم است از عباس و پست و هفتم خلیفه بعد از جد به
 خلافت نشست و مملکت حواهر سلطان ملکشاه سلجوقی را در
 عقد نکاح آورد و مدتی نوزده سال و پنج ماه خلافت کرد و پس از او
 زاد و بعد از آن دختر سلطان ملکشاه در عقد نکاح آورد در زمان
 او حسن صباح بر قلعه الموت متحد و قزوین بدعوت اسمعیلیان
 مشغول شد مقتدی قضاة بغداد بقاضی ابوبکر جموی عهد ادی داد
 زاهد و متقی و شایسته مذہب بود از هیچکس هیچ نترسید و

تت نوزده سال و پنج ماه خلافت کرده

فَنَصَّارٌ يَفْعُ شَرِيفٌ كَرِيْمٌ بَوَقْتُ نَهْرِيضِ فَنَصَّاكْتُ مَذَانِ شَرْطِ كَرِيْمٌ
 كَرِيْمٌ كَرِيْمٌ صَاغِرٌ الدَّهْرِ وَفَايْمُ اللِّبَا شَمُهُ وَافْطَارِ مَبَانٍ وَنَهْرِي
 كَسْرٌ وَجَامُهُ بَدَسِي حَوْذِ بَكَارِ دَجَلِهِ بَرْمٌ وَنَسِيوِيْرُ خَلِيْفِهِ رَاضِي نَسِيْدُهُ
 اَمَّا جُوْنٌ صِدْقٌ مِيكَفْتُ قَوْلُ كَرِيْمٌ دَرَّاجِرٌ حَوَاسْتُ كَرِيْمٌ وَزَارِيْتُ بَدَسِي
 دَهْدٌ اِمْتِنَاعٌ كَرِيْمٌ وَكُنْتُ وَاللَّهِ كَيْفَ اَوْفَعُ دِيوَانَ الْخَلْقِ وَنَهْرِي
 مَا اَوْفَعُ فِي دِيوَانِ الْخَالِقِ اَزْ يَادِ شَاهَانِ جِهَازِ اَلْبِ اَرْسِلَانِ وَارِيْمٌ
 وَسَعُوْدِيْنٌ غَرْبِي مِقَاصِرُ مَعْنَدِي تُوْدُنْدُ وَدَرَاوَا سَطِرٌ مَحْرَمٌ سَنَدُهُ
 سَبْعٌ وَثَمَانِيْنٌ وَارِيْمَانُهُ دَرِي كُنْدِ عَمْرِشِي وَوَهْفِي مَالٌ وَنَهْرِي
 مَا وَهَشْتُ زُوْدُ بُوْدِ اَرْخَانِ اَوْسُوْدُ اَكْرَمَاءُ الرُّمِّ مِنْ دِيوَانِ
 الْعُرْمَاءِ الْمُنْتَظَرِ بِاللَّهِ اَبُو الْعَبَّاسِ اَحْمَدُ بْنُ مَفْسَدِي بْنِ خَمْرِي
 بِنِ قَاثِمِ بْنِ قَادِرِ بْنِ اِسْحٰقِ بْنِ مَقْتَدِرِ بْنِ مَعْضَدِ بْنِ مَوْفِقِ بْنِ مَوْكَلِ
 بْنِ مَعْضَرِ بْنِ هَرُوْزِ الرَّسِيْدِيْنَ مَهْدِيْ بْنِ مَنصُوْرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ
 عَبْدِ اللهِ بْنِ عَنَّا سَ مَجْدُهُمْ اَسْتُ اَرْعِيَّاسُ وَبَيْتٌ وَهَسْتُمْ خَلِيْفَةُ
 بَوَسْتِ بَدْرِ خِلَافَتِ نِسْتِ عَالِمِ وَبَصِيْحِ بُوْدِ اَرْخَانِ اَوْسُ دَخَايِرِ
 الْمَرْءِ لِلدِّيْنِ اَذِكْرُ حَمِيْلٍ وَالْاٰخِرِ ثَوَابِ جَزِيْلِ شَيْخِ الْمَرْءِ عَسِيْدُهُ مِنْ
 دِمَاةٍ يَهْفُهُ الدِّدْنُ مِنْ شَيْمِ الْمَكَارِمِ وَالصَّقِ مِنْ صِفَاتِ الْاٰتِمِ وَالصَّبْرِ
 عَلَيَّ الشَّيْءِ اَنْدُ بِنِيْحِ الْفَوَائِدِ اَدَبُ السَّائِلِ مِنْ اِنْفَعِ مِنَ الْوَسَائِلِ بِنَا عَن
 الْعَاقِلِ لَا يُخْشَرُ وَرَبِّحُهَا لَا يَدُ اَنْ يَنْظُرَ فِي الْحَشْرِ وَاِذَا شَعَارَا اَوْسُ
 اِذَا تَ مِنْ اَلْهَوِيْ فِي الْقَلْبِ مَا جِلْدًا

انگش و بن

بَوْمَا بَدَّتْ عَلَيْهِمُ الْوِدَاعُ بَدَا فَكَيْفَ اصْبَحَ نَحْمُ الْأَمْطَارَ وَقَدْ
 أَرَى طَرَاتِقَ هَجْرٍ فِي الْهَوَاقِدَا انْ كُنْتُ أَنْقَضَ عَهْدَ الْحَبْتِ فِي حَارِي
 مِنْ بَعْدِ هَذَا وَلَا غَايَةَ ابْدَا بِأَرْوَى بَعْدَ دَجَابِ مَسْرُقٍ وَخَدَقِ
 وَدَرُوزَ هَا سَتَطَهَّرَ سَاخَتْ خَلَا فِي بَسْرَا كَرْدِ دَرُ عَهْدَا وَهِيَ حَارِي
 خُرُوجِ نَكْرَدِ وَوَرَادِ خِلَافِ تَشْوِيشِ بَيْتَادِ بَيْتُوجِ شَالِ وَنِدِ
 مَاهِ وَيَزْدَه رُوزِ خِلَافِ كَرْدِ وَدَرُوزِ بَيْعِ الْأَخْرَسْتَه اثنى عَشْرَ وَخَمْسِيَا
 دَرُ كُدَشْتِ عُمَرُوشِ جِهْلِ وَبِكِشَالِ وَنِيمِ از يَادِ شَاهَانِ جِهَانِ بِرُكَارِ
 وَمُحَمَّدِ ابْنِ سُلْطَانِ مَلِكِشَاهِ سَلْجُوقِ وَقَطِبِ الدِّينِ مُحَمَّدِ خَوَارِزْمِشَاهِ
 وَابْرَاهِيمِ بْنِ سَعُودِ وَبِشَرِشِ سَعُودِ وَبِشَرِشِ اَشْ اَشْلَانِشَاهِ عَزْمُوشِ
 اَوْ بُوْدَنْدِ وَدَرُ عَهْدَا وَدَوْلَتِ آلِ بُوِيهِ سِيْرِي شُدِ وَحَسْرَتِ صَبَاحِ جِهَانِ
 دَعْوَتِ اِسْمَاعِيلِيَانِ مِيكَرْدِ الْمُسْتَشْدِ بِاللَّهِ اَبُو مَنْصُورِ فَضْلِ بْنِ
 سَتَطَهْرِ بْنِ مُقَدِّسِي بْنِ ذِيخِيْرَةَ بْنِ قَائِمِ بْنِ قَادِرِ بْنِ اِسْحَاقِ بْنِ مُقَدِّسِي
 بْنِ مُعْتَصِدِي بْنِ مَوْفِقِ بْنِ مَسْكَكِ بْنِ مُعْتَصِمِ بْنِ هَرُوزِ الرَّشِيدِ بْنِ
 سَهْدِي بْنِ مَنْصُورِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبَّاسِ نُوْرِيٍّ اَسْتِ
 از عَبَّاسِ وَبَيْتُهُمْ خَلِيْفَه بَعْدَ اَزِ بَدْرِ خِلَافَتِ نَشْتِ هَيْبَتِي وَ
 شِكُوْهُ قَامِ دَاسْتِ سَلَاطِيْنِ سَلْجُوقِيَا عَمَلِ تَهَادِ وَدَرُ عَهْدِ
 بَغَايَتِ خُوْبِ وَدَا اَنَا بُوْدِ عُلَمَاءِ جِهَانِ جِدِيْتِ بَرَا وَخَوَانَدِي سَخَانِ وَ
 اَشْعَارِ نِيكُوْ دَارِذِ شَعْرِ اَقُوْلُ لَشَرْحِ الشُّبَابِ اصْطَرِ
 قَوْلِ وَرَدِ الْقَضَاءِ الْوَطْرِ لَمْتِ وَفَتَى هَذَا الْمَشِيْبِ وَاِنْ زَالَ عَنْهُمْ فَمَا مَنَطَرِ

فَتَالَ الْمُسَيَّبُ اشْوَالِ الْعَبَّارِ عَلَى حَصْرِ ذَاتِ مَهَالِكِ السُّورِ تَوَقَّعُ كَيْدَ بَيْسٍ
 خَالَفَتْ اَوْ كَرْدِ خَلِيفَةِ لَشْكْرِ بَجَاكِ اَوْ كَسَيْدِ بَيْسِ اَزَانِكِ اَوْ زَا مَقْتَهْوَرِ كَرْدِ
 كَمُتِ اَشْمِ رَوَايَحِ النَّصْرِ مِنْ مَخْفِيَانِ النَّقُودِ وَالْمِخْصِ الطَّفْرِ مِنْ
 حَلَالِ السُّعُودِ وَايْنَ نَوَعِيَسْتِ اَزْ كَرَامَاتِ وَمَعْنِيَاتِ سُلْطَانِ مُحَمَّدِ
 بِنِ مُحَمَّدِ بِنِ مَلِكِ شَاهِ مِيْرَا سْتِ تَابِرْ شِيُوْ سَلَا طِيْنِ بَيْسِ دَرِ عِيْنَادِ اَخْطَبِ
 وَنِيْكَهٖ بِنَا مِ اَوْ بَاشِدْ مَسْمُوعِ نَمِيْدَ اَسْتِ وَهُوْ مِ كَرْدِ كِهْ اَرِ بِلَادِ عِرَاوْتِ
 عَجْمِ چَنْدِ شَهْرِ دَرِ رَضِيْطِ اَوْرْدِ هَرْدِ وِ لَشْكْرِ كَسَيْدِ نَدِ وَ مُحَمَّدِ دِيُوْرِ خِيَكِ
 كَرْدِ نَدِ جَمِيْ تَرْ كَا نِ اَزْ حَوَا شِيْ خَلِيْفِهٖ بَيْسِ سُلْطَانِ سَعُوْدِ رَفْتِ دِيْنِ
 سَبَبِ سَكْسَتْ بَرِ لَشْكْرِ خَلِيْفِهٖ اَقَادِ خَلِيْفِهٖ هَرْ چَنْدِ بَرِ كِهْ مَرِ قَادِرِ نُوْدِ
 شَاعَتِ وَ شُوْكَتِ مَانِعِ بُوْدِ بَرِ پَشْتِهٖ اِسْتَادِهٖ لَشْكْرِ اِنْدَا مِيْ كَرْدِ نَامِ اَلْحَقِ
 مَابَنْدِ كَارِ اَزْ دَسْتِ رَفْتِهٖ بُوْدِ دَرِ زِيْنِ حَالِ حَاجِبِ سُلْطَانِ مَاجَرُوْ رَسِيْدِ
 وَ خَلِيْفِهٖ زَا اَزْ سُلْطَانِ زَمِيْنِ بُوْسِ رَسَا يَنْدِنْدِ وَ مَحْمِلِ سُلْطَانِ بَرْدِنْدِ
 سُلْطَانِ سَعُوْدِ حُرْمَتِ اَوْ نِيْ كَا هٗ دَ اَسْتِ وَاوْرَا بَسْرَا مِهْرِدِهٗ جَدَا فَرُوْدِ اَوْرِدِ
 اَمَّا حَوَا صِ دَوْلَتِ اَوْرَا بَقْلَعَهٗ حَصِيْنِ مَجْمُوْسِ كَرْدِ وَاوْرَا لَشَهْرِ نَدِ
 پِيْدَ اَسْتِ سُلْطَانِ شَخْرِيْزَادِ رِ سُلْطَانِ سَعُوْدِ بَدَنِ حَرَكَتِ بَا زِ حَوَا صِ
 كَرْدِ وَا زِ عَجَابِ حَالَاتِ دَرَانِ چَنْدِ رُوْزِ كَرْدِ وَا بَادِيْ عَظِيْمِ بُوْدِ جُوْنِ
 سُلْطَانِ نَمْرَا غَرِ رَسِيْدِ بَكَا رَا بِ صَافِيْ نَزُوْلِ كَرْدِ مَلَا حِدِ خَلِيْفِهٖ زَا
 بَا جَمْعِيْ حَوَا صِ بَدْرَجِهٖ شَهَادَتِ رَسَا يَنْدِنْدِ مَرَا عِيَا نَرَا بَدِيْنِ سَبَبِ
 خَلِيْفِهٖ كَشِ حَوَا صِ اَنْ مَلِكَا نَرَا بَكْرِ فَرَشْدِ وَا كِسِ اَزْ قَتْلِ سُوْ خَنْدِ غَرِ كَشْتِ

حلیفه لسی سلطان سعود در ذیحبه سنه تسع و عینبر و خمسمائنه
 و فالس بعد از آن بهشت ماهه مدخله فتنه هفتاد سال و دو ماهه از
 باد تهاهان سنج بن ملکستانه و محمود بن طغرل و سعود ابنا و محمد
 بن ملکستانه سلجوقی و رنیلان ساه و مهرا ساه ابنا و سعود بن ابرهیم
 بن سعود بن محمود العزبوی و قطب الدین محمد خواند سنا و معاصم
 و بودند حسن صباح در زمان او بود و برکت ابد فایر مقامش گشت
 المرشد بالله ابو منصور جعفر بن شمس شد بن شمس طاهر
 بن مقتدی بن دحیم بن هارم بن فادر بن اسحق بن منصور بن معضد
 بن موفق بن منوکیان بن معصم بن هریر بن الرشید بن مهدی
 بن منصور بن محمد بن علی بن عبدالله بن عباس بن سید ارجان سنه
 و بی ام خلفا چون مدین در حاکم سلطان سعود است برسد در بعد
 خلافت بغداد و نام سلجوقیان از خطبه و سکه بنگد اباع
 سلجوقیان از بغداد بفرانجه گنجند رسد با مقام پدرا هتک
 حاکم سلطان سعود کرد سلطان سعود نیز هتک جنک او کرد
 اسد در خود توانی در جنک سلطان بنید از دروان سلطان در بغداد
 میرفت و از بگری را شد پیروز شد و بموصل میرا غه شد و ریازت
 بد در یافت و از ابحا با صفتها ن رفت شهر محصور کرد اما در از دست
 یافت و ملاحه او را نیز بد رجعه خلفا و بعد در سائیده در سابع
 عین بن رمضان سنه اثنی و نلیز و خمسمائنه خلفا و بغداد بعد از این

رفت و از موصل

شهادت

محقق شدند و بدیگری آیات یکسال و چار ماه محمد ملک شاه سجری
 و خوارزمشاه معاصر بودند و از اسمعیل از نزرک امید دعوی
 بواطنه میکرد **المقتدی بالله** ابو عبدالله محمد بن المستنصر بن
 مندی بن زحیر بن قائم بن فادیز بن اسحق بن معتد بن منصور
 بن معتد بن موفق بن موفق بن معتصم بن هریر الرئیس بن مهدی
 بن محمد بن علی بن عبدالله بن عباس بنستونم از عباسان است و بی و یکم
 از خلفا بعد از آن که سلطان محمود سلجوقی برادرش محکم قوی
 و مجمل قضاة بغداد حلع کردند و اخلاف با مزد کرد ابد در
 ربیع الاول سنه ثلثین و خمسین از مدی حکیم و بنکوحلو بود با سلطان
 سعوز در حوق بود اخلاف او و واجی مناسب و او را بر املاک موروث
 بشردست بود و از آن نیز چون ارتقاعی بخانه او بردندی غلامی سنا
 سخنه باستی و الا در راه بغا کردندی چون سلطان بغداد رسید هر چند
 بی کوششند با جناح خواجه خانه سلطان بردیدی چون سلطان
 محمود درگذشت ابو یاری که اخلاف او آمد و دیگر سلاطین
 سلجوقی و زاد در بغداد راه نداد سلطان محمد بن محمود بن محمد سلجوقی خوا
 که رسم سلاطین سلجوقی نان کند و در بغداد راه باید لشکر کشید
 و با علی کوجک صاحب موصل بد بغداد رفت و بغداد را حصار کرد
 اما جنگ نمیکرد و میخواست که نخوتی سحر کرد و جهاگیری و آرد
 با هم مناسب نیست کار حاضر دراز شد خلیفه بسطار نوشت

رام

طبع خلیفه

اعلی

أَيُّهَا الصَّبِيُّ مَا رَأَيْتُ جِدَارًا أَقْصَرَ مِنْ جِدَارِ زَنَا وَلَا دَارًا زَيْنَ مَنْ دَارَ نَافِزٍ
 اسْتَطَعَتْ عَلَى الصَّغِيرِ سِنِينَ عَلَى الْكَبِيرِ وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيُّ
 نَقْلِ يَقْتَلِبُونَ دَرَا شَاءَ مِنْ حَالِ زَعْرَاقِ خَيْرِ قَتُولِ سَيْدِ سُلْطَنِ
 مُحَمَّدِ دَسْتِ از هفتاد و نه سال داشت و روان شد در سنه ثلث و اربعین
 و خمسمائة انا بك سَنَفَرِ بْنِ مَوْدُودِ دَرَفَارِ مِنْ خُرُوجِ كَرْدِ وَ بَرِازِ مُلْكِ
 مُتَوَلَّى شَدَّ وَ دَرِشَنَه آرِهِيْنَ وَ خَمْسَمِائِه جِكْرُ خَانِ مُتَوَلَّى شَدَّ از پادشاهان
 جِهَانِ سَجْمَرِ بْنِ مَلِكْشَاهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَلِكْشَاهِ سَلْجُوقِ وَ خَوَارِزْمِشَاهِ
 مُعَاوِيَةَ وَ بُودُنْدِ وَ بَرْزَكِ اَمِيْدِ وَ لِيْسَ تَرْدَعُوْتِ بُوَا طْنَه مِيكَرْدَنْدِ قَتْلِي
 بَيْتِ وَ چَهَارِ سَالِ وَ يَارْدَه مَآه خِلَافِ كَرْدِ وَ دَرِ اَوَّلِ رَيْعِ الْاَوَّلِيْنَ
 سَنَه خَمْسِ وَ خَمِيْزِ وَ خَمْسَمِائِه دَر كَدَشْتِ شَصْتِ وَ شَشِ سَالِ عُمُرِ
 دَاسْتِ بَر صَافَه مَدْفُوزِ كَشْتِ **السُّجْدُ لِلَّهِ** اَبُو الْمُظْفَرِ يُوْسُفِ
 بْنِ مُقَتِّنِ بْنِ سَتَّظَهْرِ بْنِ مُقَدِّي بْنِ خَمِيْزِ بْنِ قَايْمِ بْنِ قَادِرِ بْنِ اِيْمَانِ بْنِ
 مُقَدَّرِ بْنِ مُقَنَّصِ بْنِ مُوَقِّ بْنِ سُوْكَلِ بْنِ مُعْتَصِمِ بْنِ هَرُوْزِ الرَّشِيْدِ بْنِ
 هَدِيْ بْنِ مَنصُورِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَبَّاسِ بْنِ بَيْتِ وَ يَكِيْمِ اسْتِ
 اَرْعَابِ بْنِ رِيْحِدُوْمِ حَلِيْبَه بَعْدَ اَزِ بِنْدِ خِلَافَتِ مَدْفُودِ اَدْنَدِ هَيْبَتِ وَ وَقَارِ
 وَ كِيَا سَتِ تَمَامِ دَاسْتِ وَ عَاقِلِ وَ فَرَزَانَه وَ لَطِيْفِ طَبِيعِ بُؤْذِ وَ اشْعَارِ
 نِيكُوْدِ اَرْدِ دَر حَقِّ وَ زِيْرِ اِنْ مَبْسُومِ كَفْتِ **بَدِيْعِي**
 صَدْتِ خَصْلَتَانِ حَصِيْبَالِ وَ عَمِيْكَ تَدَكْرَهْمَا خِرَةِ الْقِيَمِ بِيْشَرِ
 وَ جُوْدِكَ وَ الْمَعْرُوفِ فِي النَّاسِ مُنْكَرِ وَ لَمْ اَرِ مِنْ نَبِيِّ لَكَ السَّوْءَ مَا اَنَا

پادشاهان سواد و درین زمانه
 پادشاهان سواد و درین زمانه

الْمُظْفَرُ لَا كُنْتُ أَمْتُ الْمُظْفَرِ فَلَوْ رَامَ بِأَيْحُنَّ مَكَازِدَ جَعْفَرِ سَجِدِ
 اِيْنَ اَيَّاتِ لَسِيَّارِ حَوَانِدِي سَفَرِ اِدَا فَرَسْنَا بُوْتَا كُلِّ مَنَارِ حَجَرِ
 وَانْ شِينَا فَمَا الرَّبْعُ وَالزَّلْزَلُ بِرَضَى الْاِلَاحِ رَا حِقَابًا وَنَحْطُ
 اِذَا مَنَا فَمَا نَزَلُوْنَا عَمَلِ اِزْ كِيَا سِتِ اَوْ مَرُو سِتِ كَرَشِي بَا يَكِ
 اِرْخَا صِرْ كِ بِيْشِ اَوْ حَفْصَه بُوْدُ كَفْتُ اَوْ اَزْ كَدَبَه زَكْرِي اِرْزَبِرْ سَقْفِي مِي اَيْدِ
 وَدَرْ جُنْبِنِ مَوْ سِمِ دَرْ زَبِرْ سَقْفِ اِيْنِ عَمَلِ ثَوَانِ كَرْدِ مَنَا فَا فَلَ اَبِيْتِ لَسِ
 نَا اَمَلِ كَرْدِ وَكَفْتُ بَرُوْتَا لَدُنْ عَمَلَه وَدَرْ كَوْجَه شَطْرِ اِيْشِ اَكْسَرِ كِه دَرْ بِيْ هَنَكَا
 حَبِيْبِ كَا زَكْدَا اَوْ زَا تَرْدُ دَرْ ضَرْوِي اِيْشِدْ حُوْنِ خَا نَه بَكْشَا بِنْدِ دَرْ دَوَا اَكْسَرِ
 كِه اِيْنِ كَارِ مِي كُنْدِ بِيَا وَدَرْ بَحْبِيْ كَرْدِ اَوْ اَنْ مَرْدِ رَا بَدَرْ اِهِيْمِ سَنَكُو كِ
 وَغَيْرِ سَنَكُو كِ بِيَا وَرْدِ خَلِيْفَه اِحْتِطَا ط كَرْدِ عِيَا رِ قَامِ دَا شْتِ مَوْ جِبِ بِيْتِه
 كَفْتُ اِرْزَبِرْ سَقْفِي بِيْنِ حُرَابِ اِفْدَامِ مَنُوْدَه قَلْبِي نَزْدَه اَمْرُو اِنْدَه مِنْ دَرْ بِنِ
 اَجْرِيْتِ طَمَعَا سْتِ بَرُوْرِ حَمِ فَرْمُوْدِ وَاقْعَامِ اِرْ حَدِّ بِيْشِ كَرْدِ وَكَفْتُ دَرْ
 دَا رِ الضَّرْبِ ضَرْبِ كُنْ وَازِ تَوْ هِيْجِ نَخَوَا هِنْدِ دَرْ شِيْ دِيْ كَرَا اَوَا رِ كَرْدِ نَا كِه
 شَبُّ اَبِ بَدَانِ بَا لَا كَشِيْدِ وَبَرُوْرِ حُوْنِ سَرْدِ شَدِ بَا شَدِ فَرُو كِرْدِ دَا اِنْدِ
 كِه دَرَا نِ هَنَكَا مَوْ سِرِ اِيْنِ فِعْلِ نَيْبِ كَفْتُ بِيْ شَكِّ مِيَا نِ عَا شُوْتِ
 وَمَعْشُوْقِ مَوْ اَصْعَه اِيْتِ كَسْرِ فَرَسْتَا دَبْدَانِ جَانِبِ مَرْدِيْ پَرَا زَا نِ خَا نَه
 پَرُوْنِ اَمْدِ وَبِسْجِدِ رَفْتُ وَجُوَانِيْ خُوْشِ صَوْتِ وَجُوَانِيْ خُوْشِ صَوْتِ بِيَا يَنْدِ
 نَا دَرَا نِ خَا نَه رُوْدِ مَرْدِ اِنْكَسِرِ اَبْ كَرْفِ وَبِيْشِ خَلِيْفَه بَرُوْدِ تَخْصِ كَرْدِ مَعْشُوْقِ
 زَنْ اَنْ پَرُوْدِ قَا ضِيْ رَا اَوْ اَزْ كَرْدِ نَا مِيَا نِ اِيْشَانِ مَوْ اَصْعَه رُوْشِنِ شُدِ

بر ایشان حکم شریعت بقدیم رسانند در عهد او اسمعیلیان مصر
 برافزادند و ملک مصر بالیوت رسید و خطبه با نام مستجد
 کردند بجهت آنکه دانستند یجر جانی پیش از الیوت مرتبه بلند
 کرد جانچه ایشان در کاتب او پیاده رفتندی الیوت را گفت
 خطبه با نام خلفاء بنی عباس میباشد که تا نماز در است باشد بقول او
 خطبه با نام مستجد کرد مستجد بازده سال خلافت کرد و در اول
 ربیع الاول سنه ست و ستیز و خمسمائة در گذشت از پادشاهان
 جهان محمد بن محمود و عمش سلیمان شاه و عم راده اش ارسلان بن
 طغرل سلجوقی و الب ارسلان و سنغریں مودود سلجوری و برادر
 زکی معاصر او بود و از اسمعیلیان محمد بزرگ امید دعوت بوالطنه
 میکرد در عهد او ملوک غزّه منقطع شدند و ملوکشان با عویز
 افاض المستضی بالله ابو محمد حسن بن سنجید بن مفتی
 بن سطرین مقتدی بن ذحیره بن قانر بن فادر بن اسحق بن
 مقتدر بن معتصد بن موفق بن متوکل بن معنم بن هرون
 الرسیب بن مهدی بن منصور بن محمد بن علی بن عبدالله بن عباس
 بیست و یکم از عباس است و سیم سوّم خلیفه بعد از پدر خلافت
 نشست بزرگ منش و بسیار عطا بود از مروت او حکایات
 بسیار است در اول عهدش امیر الامراء قطب الدین قیماز بود و
 در امارت طول مدتی یافته و دیانتی عظیم داشت و محبت علما بود

خادمان صندل و خالص را با او عداوت بود خلیفه را با او بدگردد
 خلیفه بر قصد او قادر نبود بر بامر شرای مردم مان نداد کرد که جان قیام
 مالش شمارا عوام غوغا بدرخانه او بردند او هر چند بر دفع قادر
 بود اما چون قتل می یافت کردن روان داشت دیوارخانه بشکاف و روان
 شد و با پانصد سوار راه مؤصل گرفت عوام خانه اش نازاج کردند و مالها
 جهان بزور بردند مستغنی از علوهت بهیچ از آن ملنقت نشد
 و قطب الدین فیما زرا در راه مؤصل که با او شرکت و با اکثر اتباع بدان
 در گذشت وزیر مستغنی عند الدین بنیر رئیس الروا سنا که بردست
 بسا سبزی کشته شد عزت حج کرد ملاحظه بر شیوه تجار قصه بود
 رفع کردند چون بمطالعه مشغول شد او را بدوجه شهادت رسانیدند
 و کبیل در شرای مستغنی بن العطار بود و او که بر جهان بود و از
 مستغنی اجاره سده بود که هر اقام که دون هزار دینار باشد با او نما
 گفته مستحور رساند و چون از هزار زیاده باشد اجاره طلبد مستغنی
 سرتی بنفشه نام بود که منبع غنا و معدن خیرات بود جسر نزدیک
 ناحیه خانقاه شویرا و ساخت و او بدست خود صدقه بمسکینان
 رسانیدی و بدین مهم پنهان و شها کشتی مستغنی نه سال و هشت ماه
 خلافت کرد و در او و آخر سوال سنه خمس و سبعین و هشتاد و یک
 از پادشاهان جهان از سلان بن طغرل و بسر طغرل سلجوقی و ایل ارسلان
 و خوارزمشاه و بسراش حاکم او بودند و کس خان و زنگی سلغران

وپیشترش نیکله معاصرا و بودند و حسن بن محمد بزرگ امید و پسرش
 محمد بواطنه زاد عوت میگردد الناصر لدين الله ابو القاسم
 احمد بن مستنصر بن مستنصر بن مستنصر بن مستنصر بن مستنصر
 ذخیره بن قائم بن قادر بن محسن بن مقتدر بن معتصم بن مؤکل بن
 معتصم بن هریر الرشید بن هادی بن منصور بن محمد بن علی بن
 عبدالله عباس بیست و دوم است از عباس و سی و چهارم خلیفه بغداد
 بدو خلافت بدو آمدند ز هیچ عهد آن من و راحت نبود که در عهد
 اوبسی و ملک عرب رسک بهشت بزرگشت ملک خوزستان و ترکستان
 و ریحنه و شام مستحرا و شد و او نیز خود سردانه و دلا و ر بود و در
 عازات مساجد و مشاهد و زیارات و مدارس و قاطر سخی جمیل بود
 و بر طرف بغداد دار الصیافه ساخت تا فقر روزی دو نوبت بر سر سفره
 بودند نان رفاق و بریان و حلوا و قندی و عسلی دادندی مدت چهل و شش
 سال و یازده ماه خلافت کرد هیچ خلیفه را طول زمان خلافت چندین
 نبود در زمان او خواند مشایخ سلطنت از دست سلجوقیان بیرون
 بردند و چنگیز خان بر ملک ایران و توران مستولی شد و تمامیت
 بنیاد شاهان جهان تکش خان و پسرش سلطان محمد خواند مشاه در ایران
 و ترکستان و نیکله و برادرش سعد بنای زکی سلغری و عمر زاده اش
 طغرل بن سنغر در فارس حکم کردند و از اسمعیلیان محمد بن حسن طبر
 و پسرش جلال الدین حسن نوسلیمان و پسرش علاء الدین محمد معاصرا

شاهان جهان

بودند و در آخر عهد او کرمان در تصرف براف حاجب آمد ناصر
 خلیفه را دُختری نماید کاری که جهت او بصدقه دادند مغاسر فرستاده
 نوشته بودند ناصر خلیفه بدین سبب تمغا و مواشی بغداد برانداخت
 وفات او در غره شوال سنه اثنی عشرین و ستمائة الطاهر با الله
 ابو نصر محمد بن ناصر بن مستفی بن مستحید بن مستظهر بن
 مقتدی بن ذخیره بن قاهر بن قادر بن اسحق بن مقتدر بن معتقد بن
 موفق بن مویز بن معصوم بن هرون الرشید بن مهابی بن منصور بن
 بن علی بن عبد الله بن عباس بیت و سوم است از عباس و بی و بیجم
 خلیفه بعد از پذیر خلافت بدو رسید کارش رواجی پذیرفت نه ماه
 و پانزده روز خلافت کرد در ثالث شریب سنه ثلث و عیش بن
 و ستمائة درگذشت از پادشاهان جهان جنکرخان معاصرین بود
 و سعد بن زینک سلفی در فارس و براف حاجب در کرمان حاکم بود
 و علاء الدوله ملحد در الموت دعوت بواطنه میکرد المستنصر
 بالله ابو جعفر منصور بن طاهر بن مستفی بن مستحید بن مقتدی
 بن مستظهر بن مقتدی بن ذخیره بن قاهر بن قادر بن اسحق بن مقتدر بن
 معتقد بن موفق بن مویز بن معصوم بن هرون الرشید بن
 مهابی بن منصور بن محمد بن علی بن عبد الله بن عباس بیت و چهارم است
 از عباس و بی و ششم خلیفه بعد از پذیر خلافت نشست شانزده
 سال و یازده ماه خلافتی بسزا کرد در عهد او ملک رشک بهشت

عرب

کشت و نشان خرابی در آن ملک بماند محصول از عراق عرب و
 خوزستان و کردستان و بعضی شام و دیار بکر که اکنون قریب
 شصت تومان است شش هزار و چند تومان بوده است و نسخه
 آن دیدیم در عهد او تا بحوزین بالشکر معول استخلاص رد پهل رفتند
 مردم بقلعه تخصص بخشید و از خلیفه مدد طلبیدند مستنصر مردم را
 از رفتن منع کرد و غزافستاد لشکر کرد آن بیاری اردبیلان رفتند
 بعد از محاربات معولان مهزم شدند و خواسته فراوان در دست
 اهل اسلام آمد مستنصر خلیفه در رجب سنه خمس و عشرين
 و ستیانه آغاز عمارت مدینه مستنصر به کرد و در سنه اثنی و ثلثین
 تمام شد و الحوز مشال آن مدرسه کز ساخت و جندان وقف کرد بر
 یک موضع نکرد از یاد شاهان جهان چکر خان و کبیر سن و کنگای خان
 معاصر او در فارس سعد بن ربکی و ابوبکر سن سعد شغری و در کرمان
 بر او حاجب و کبیر ش مبارک کجواجه و در پیشتر ایران سلطان جلال
 الدین خواند شاه حکم کردند و بانوب علاء الدوله ملحد دعوت بطنه
 کرد مستنصر در عایشه جمادی الاخر سنه اربعین و ستیانه در
 گذشت چگاه و دو سال عمر داشت المستنصر بالله ابواحمد
 عبدالله بن الامام المستنصر بالله ابوجعفر منصور بن الامام الطاهر
 بالله ابونصر محمد بن الامام الناصر لدين الله ابوالعباس احمد بن الامير
 اسحق بن الامام المقتدر بالله ابوالفضل جعفر بن الامام المهدي بالله

و غیر

ابو عبدالله محمد بن الامام المصنوع بالله ابو جعفر بن الامام عبدالله
 بن محمد بن علی بن عبدالله بن عباس بن حسین است از عباس و سید
 و هفتم خلیفه آخر بن خلیفه بن عباس بعد از پیدای خلافت رسید و
 از و کانه نسبت به خلیفه بودند و نه دیگر نامشور خلیفه بودند و
 مدتی با نژاد ساسانی و هفت ماه خلافت کرد و از راه بلاهت نسبت کردند
 و درین معنی از وی حکایات منقولست ترخص مناسب ندیدیم درین
 و مدح کتوسیدی و آخرت طلب بود از دنیا داری فراموشی داشت
 و هر آنکه رسیده دولت بی عباس بود اگر نبردیری کردی ما تقدیر
 موافق شامی لازمه عشاء الله و لامعیت حکم از پادشاهان مغول
 هوکاخان لشکر محکم او آورد و در شادین صفه شنه ست و خمین
 و سینه خلیفه را بدین شهادت رسانید جمل و شمر ماه و سه سال
 عمر داشت لشکر مغول بغداد خراب کردند و فل عام رفت جمل
 بود فل رفت هتد هر از آدمی کشته شد گویند از لشکر مغول
 مردی در خانه جمل و جند کوه ک سیخ خوان یافت فکر کرد که بی نواده
 نزاری خواهند مردن همان بهتر که همه را از رحمت زندگانی خلاص
 دهیم تمامت را بگشت از بزدکی پرسید که در تمامت عمر غیر از این
 چیزی کرده ام جز آنچه یا بر گفت دودخ از پادشاهان کیوک خاز و
 منکوقان احقر جنکر خان معاصرا و بودند و از سلیمان ابو بکر
 ز شرف فارس و از کرمانیان مبارکخواجه و عم زاده اش طب

الدین و از ملاحظه علاء الدین محمد و پسرش خورشاه در ملک خود
 حکم کردند بعد از او محمد بن عباس در ایران خلافت نکردند و حکومت
 پادشاهان مغول رسید و لله ملک لا یزول
باب چهارم در ذکر پادشاهان که در زمان ایلام
 بودند و آن دوازده فصل است **فصل اول در ذکر**
 پادشاهان بنی لیت صفاریه بن مده ملکشان بنی و سه سال
 لیت هندو کچه سیستانی بود چون در خود خوبی میدید بدو کوی
 ملقت کشد از سلاح و دزدی بستاری و در زنی افتاد اما در آن راه
 طریقی ایشاف سپردی و مال کس میگازد کس نبردی و بودی که از برده
 بعضی باز دادی شی خزانة درهم بن نصر بن لیت بن نصر سیار که و کله
 سیستان بود و مال بی قیاس پدید برد پس چری شفات یافت حضور
 کوهی کرد برداشت و زبان امتحان بر آورد ملک بود چون ملک
 پیش او بر قبض مال غالب آمد ماله با کد داشت و برقت شبگیر خازن
 از آن متعجب شد بدره هم بن نصر از نمود در هم منادی کرد و در زمان
 دامگان حاضر شود لیت صفار پیش آوردت درهم بر رسید که چون بر
 اموال قادر شدی موجب نابردن چه بود لیت حکایت ملک و خوان
 باز کرد در هم زایشند بد آمد و او را برد که خود راه کجاوش
 داد پیش او مرتبه و جاه یافت و امیر لشکر شد بعد از او پیش
هیقوب بن لیت صفار پس از وفات درهم بن نصر بر پیش

مراغ بن

مهریوم

خروج کرد در سنه سبع و ثلثین و مائین بر کار او تریقه گرفت امرا
 و از کان دولت نصر را او متفق شدند ناد در سنه ثلث و خمسين و مائین
 بر تمامت ولایت سیستان مسئولی شد نصر و صالح بگر بخشد و پناه
 به پادشاهان کابل بود مدد ایشان باسی هزار مرد بجنک یعقوب آمد
 یعقوب با سه هزار مرد بر ابررفت یعقوب از جیلن با سلاج ادشا
 کابل مکر کرد و او را بفریفت و بیغام داد که از کرده پشیمانست و از روی
 مخدوم زادگان شمسار اگر عدد در پذیرد چون از آن طرف امیدمان
 یا بر وعهد و میثاق آید مطاوعت ایم و ملک بسیارم تنبل بر فریب
 بخورد و بخت مهید عهد و میثاق با نصر و صالح و دولت سبصد
 سوار از لشکر گوشه دور رف یعقوب نیز با همین مایه مرد فریفت
 و برایشان غلذ کرد و تمامت لشکر را بکشت و با لشکر بر سر کابل از آن
 و از ایشان شش هزار آدمی به تبعه گذاید کار سیستان بنو قراز کر
 مدد و وسال بر ملک هری مسئولی شد محمد بن احمد بن طاهر بن
 عبد الله طاهر دو ایمنین حاکم خراسان بود - ر خود قدره معاوضت
 نیافت خواست که بجمله راه جرم شد شود آن معنی خود سب بنوی
 دولت یعقوب بن ایت کنت بدوستی بیغام فرستاد و حکومت
 کرمان بدو داد ناد رعینت یعقوب مکر سیستان مستحلف کرد
 یعقوب از این معنی خرم شد چه اندیشناک بود که اگر قصد خراسان
 کند لشکر کرمان از پشت او در آید برفت و کرمان مستحلف کرد

اعمال که از شاه طاهر بود

مردمان سیستان

وَ مُحَمَّدًا هِرْدَزِ عَبِيَّتِ يَعْقُوبِ اميرِ فاسِمِ نَامِ رَاسِيَا هِي كِرَاتِ
 بِاسْتِحْلَاصِ سَبِيحَتَانِ فَرَسْتَادِ نَلَامِ يَعْقُوبِ بَعْلَانِ نَامِ بِالِيشَانِ وَ
 كَرْدِ فَا سَمِ كُنْهَ شُدِ وَ اشْكُرْ سِ نَكْسَهَ كَسْتِ يَعْقُوبِ بِلَطْفِ
 وَ قَهْرِ امْرَأَةِ خِرَاسَانِ رَاسِيَا هِي فَرَسْتَادِ وَ بِهَمِ وَ اميدِ ايشانِ مَطْبِيعِ
 كَرْدِ اميدِ مُحَمَّدِ هِرْدَزِ شَرَابِ افشَادِ وَ مَلِكِ بَكْدَانِ تَبِيهِ بَعْدِ اَدَبِ
 عَلِيٍّ مَسْعُومِ مَخْطُوكِ وَ بَا مَرْدِ شَهْرِ بِيرونِ زَمْتِ وَ طُورِ بِنِ قَدِيرِ اَسِيرِ
 كَرْدِ وَ بَشْتَرِ اَزْدِ وَ بَعْدِ كَرْدِ خَارِ بَهَ اسْتَرْشِدِ وَ مَلِكِ فَا رُ مَرْدِ سَبِيحِ
 يَعْقُوبِ اَمْدِ مَعْرِ خَلِيفَهَ اَوْدِ يَادِ شَاهِجِ وَ مَسُوْرِ وَ خَلِيفَتِ فَرَسْتَادِ
 نَا عَلِيٍّ مَسْعُومِ وَ طُورِ نِ قَيْسِ اَزْوَ خَلِيفَتِ يَعْقُوبِ لَيْسِ
 مَدَّةِ دُو سَالِ وَ نَسِ مَاءِ يَادِ شَاهِي كَرْدِ هَرَجِ كِه شَتَانِ مَالِي اَوْتِ بَرُوْدِ
 وَ ظَلَمِ بَسِنْدِ مَاهِ اَهْ حِيَّانِ بَدِ كَرْدِ شُدِ هُوِ مِ عَرِ وَ كَرْدِ وَ مَدِ اَدَبِ
 مَخْطُوكِ اَلدَّاعِيِ اَلْحَقِ حُسَيْنِ بِنِ زَيْنِ اَلْبِقَرِ زَمْتِ وَ مَطْفُوفِ مَرْدِ بِنِ
 هَوَايِ بَعْدِ كَرْدِ مَدِي مَخْطُوكِ مَعْتَمِدِ خَلِيفَتِ نَهَادِ خَلِيفَهَ نَزَادِ
 خُوْدَرِ مَوْقُوقِ مَخْطُوكِ اَوْ فَرَسْتَادِ دُرْ جَلُوْنِ جَنَّتِ كَرْدِ يَعْقُوبِ سَكْتِهَ
 مَخُوْرِ سِيْتَانِ رَفْتِ بَارِ مَعَا وَ دِيْتِ كَرْدِ وَ دُرْ رَا بَعِ عَشْرِ سَوَالِ سِنَهَ خَمْسِ
 وَ سِتِيْرِ وَ مَالِي بِنِ اَبْنِ اَزْ كَسْتِ جَا نَكِهَ دَرِ كَرْدِ رَفْتِ شَهْرِ اَبِنِ
 بَرِ لَيْسِ الصَّفَادِ هَذَا بَرِ اَدْرِ بَادِ شَاهِي بَارِ مَخْطُوكِ بَدِ كَرْتِ وَ بَسِيْتِ
 وَ دُو سَالِ حَكْمِ كَرْدِ وَ كَارِ اَوْ عَرُوْجِ تَمَامِ رِيَا فْتِ بَرِ خِرَاسَانِ وَ عِرَاقِ فَا رَمْتِ
 وَ كَرْمَانِ وَ سَبِيحَتَانِ وَ مَهْسَتَانِ وَ اَزْ دَرْدَارِ وَ عَرْنَهَ مَسْئُوْلِي شُدِ

زافع بن هرشه با او مخالفت کرد و با حکام طبرستان و مازندران اما
 بوقت حرب مخالفت نمودند و معاونت زافع نکردند زافع منبهم شد
 و به باورد کریمت و آهنگ تخت کرد عمرولیت را هشت بگفت بشیر
 لشکر بزینهار عمرولیت رفتند زافع پناه به پادشاه خوارزم برد و زافع
 ماند کرد و بگشت و سرسب عمرولیت و ستاد کار عمرولیت قوی شد و
 طمع در خوزستان و عراق عرب کرد با معتد خلیفه طبرستان مخالفت
 سپرد و خلیفه اسمعیل ثامانی را بفرمود تا با او جنگ کند در زیبع
 الاخر سنه سبع و ثمانین اسمعیل ثامانی را دوازده هزار مرد حاکم
 بخاک عمرولیت رفت کله برهیزی داشت در کوه باغی باغی سیب
 سر بر راه داشت اسمعیل ثامانی همان برو کماشت تا چون کسی
 از آن ضرر می خواهد کرد پناه به لشکر بران بگردد و یک سیب
 کردند اسمعیل خدای تعالی سحر شکر کرد که سیاست و عدل
 او در لشکر بدین مرتبه رسید است بران آمد چون فریضه صف بیاراسته
 و طبل فرود کردند است عمرولیت نشاط کرد و او را در بود و بمیان
 لشکر اسمعیلیان آورد تا بجنگ گرفتار شد و آن لشکر به بانگ
 طبل منبهم شدند عمرولیت را در خانه مجوس کردند از فراتشان
 او یکی اینجا بگردد است عمرو او را بجا آمد و گفت حجت من چیزی خوردنی
 ترتیب کن و آتشیان کوشت بدست آورد و در دیلاوی قلعه می ساخت
 در طلب حویلی رفت شکی در دیلاوی کرد و استخوانی بر گرفت درها

آواید و نظرت عمرولیت است

بِسُخْتِ سُرْبِجَلِ سِرُونِ اورد حلقه هبلای بگردش افتاد وی
 دوید و هبلای میبرد حسرتی سخت دید موکلان که ملازم بودند سوال
 کردند که موجب خند چیست گفت هم امروز با ممداد خوالیکرم
 شکایت میکرد که مطبخ سیصد سز مدشواری میزند زیادت میاید
 کرد شهنشام شاهد میکند که شکی باستانی میرد قهر من نشاء و
بذل من نشاء بیدک الخیر نك علی كل شیء و تدرک
 اسمعیل بنامانی حاجب را پیش عمرو لیث فرستاد و استمال داد که
 ایساء الله ترا ز خسر حلیفه خلاص کرد عمرو را اسمعیل اوزن کرد
 و گفت بدان که لشکرت بی توانست و با او بندگی بدان حاجب و گفت
 این لشکهای کجایی ای من و برادر من است همان بهتر که این مالک
 به بندگان تو طاعت کرد تا ایشان از این انقیاسی باشد از بندگی امیر
 توفیق آست که کردار موافق کفندار و نمایی و از خون من دست کوته کنی
 و مرا حضرت خلیفه فرستی حاجب بصورتی که تحت امیر اسمعیل تحفه
 آورده بتاثر می آمد حال باز گفت اسمعیل بابت برورد و گفت
 برو و این نسخه مازده و بگوی اسمعیل بگوید از غایت دلت بخواهی
 که بر خود و زونی جویش نو برادرت را کنج کجا بود نه جهان را معلومست
 که شمار روزی که بکامند دوشه روزی سعادت می که تحقیقت بمن سقاوت
 سعادتمان کن و در جهان استیلا باغند برود و ظلم و جور اموال
 حاصل کرد بد مظله که از آن اموال در گردن شماست بخواهی که بصفت

لیکر برادرسود
 اه لوراد مطرط مبر
 و این لوراد مطرط
 و در همه الم و الم
 عذر

بدی خلاص غایب بود اما بر اسمعیل
 بی پروا است

در این نسخه
 در این نسخه
 در این نسخه

در کردن من کنی و امن از آنها نبستم و آنچه گفته ام قصد خویش
 نکم چون من بودم خون نیست جوادست خویش بیا لایم و آنچه گفته اورا
 خلیفه فرستم بغیر ازین چگونه توان کرد حاجب برفت و کج نامه
 بنور سائید با جواب هزار آفرین بره روان و اعتقاد اسمعیل باد
 امروز بزمانی افتاده ای که برادر خون برادر جغت آنک فاشه زوا
 مبارد و غنیمت می شمارد اسمعیل شامانی عمرو لیت مقید خص
 خلیفه فرستاد چون چشم خلیفه بر عمرو لیت آمد گفت الحمد لله
 الذی نکفی منک و کفی سفک و اورا محبوس کرد در عهد مقصد
 دو سال محبوس بود بوقت وفات مقصد بروایتی خادی بفرستاد نا
 اورا بکشت و بروایی اورا فراموش کردند و خوردنی ندادند از کرسنگ
 برزد کار او از اعتبار جهان نیانست با آنکه از پادشاهان هیچکس را
 چون او سزوم نبود از کرسنگی مرد از آثار عمرو لیت جامع عینو شیراز
 طا هر بن محمد بن عمرو لیت الصقار چون جدش سیرکت ارکان
 دولت اورا به پادشاهی نشانند بکسال و چند ماه کوفری کرد
 و سرانجام اسمعیل شامانی بر او غلبه کرد و پادشاهی بستند بعد از
 مدتی حکومت سیستان بنی عباس احمد داد و از زوبه بسرش رسید
 بعد از زوبه بنی عباس او نصر بن احمد بن طا هر بن خلف حاکم شد و تا سینه
 ثمان و خمیسین و حنسیانه حکم کرد و عمرش از صد سال گذشته بود این
 زمان نسل نسل حکومت ایشان به سیستان تعلق دارد فضل قوم

ات

اطنه

این باب چهارم در ذکر پادشاهان سامانیان کن
 مده ملکشان بایران صدود و شال و نیم و بیست بود سامان از عمر
 بهرام جوین بود نسبش سامان بن حذاه بن جسام بن طغلام بن هرمز بن
 بهرام جوین اجدادش پیش از اسلام حکام ممالک آنداه النهر بودند و بعد از
 اسلام صاحب لشکرند سامان را روز کار مخالف شد بیشتر با واقفان
 و گوهر بزرگ او سه بکار شتر با روی او زد روی در هفتکاه
 این ابیات شنید پست مهتری کربکام شیر در سن
 دو خطر کن ز کام شیر بجوی ، یا بزد کی و رنج و راحت و کام
 یا چو مردانت ترک رویاروی ، از این ابیات رجولیت او در حرکت
 آمد بهاری مشغول شد بعد از آنکه مدتی در شهر اشکناز مستولی گشت
 پس از آمدن سامان در عهد مامون خلیفه حرمتی پیدا شد و ظاهر
 ذوالیمینین او را کارها فرمود مامون خلیفه پس از آنرا بولا بامارت
 داد سمرقند بنوح بن اسد و فرغانه باحمد بن اسد و اشفاس و سجستان
 اسد و هراته بالیا بن زاسد داد ایشان مدتی مباشر اشغال از ولایات
 بودند تا در سنه احدى و ستیز و مائین معتمد خلیفه تمام ولایات
 بنصر بن احمد بن اسد بن سامان داد که ارشدان قوم بود برادرش
 اسمعیل از قبل او حاکم خارا شد بعد از مدتی مفتیان میان برادران
 خصومت افکندند نصر بجنگ اسمعیل رفت ظفر اسمعیل را بود اما
 برادر مهتر را دستبوس کرد و گفت همچنان تو مهتر و محدودی

و اگر سخا از این آری درازی بکار آن قیام نما بر و الا بهر چه و مائے
 مطعم بصر جمل شده بر فراز کار بخار السمعیل میناحت و نص
 حکومت ما و ذاء النهر میگرد نادر شده شمع و سغیر و مائین بصر در
 گذشت و مائت کار بر اسمعیل بن احمد بن اسد بن شامان و از
 کرب و بخار از املک شاخ مردی فرزاده و با شکوم بود امارت
 پادشاهی از خیر او مسافت ملک ما و ذاء النهر در عهد او معمور شد چون
 بنیبت دست بر آوردند معتقد خلفه او در زمان داد و ایشان از
 انداخت و حلیه مملکت بی صفار برو مسلم داشت در منصب ذبیح
 الاخر سینه سعه و مانند و مابین در بعضی از اثران نام پادشاهی بر او
 اطلاع یافت و او در کار خیرات ساعی جیبه تقدیم رسانید و در عدل
 و داد کوشید یکی از بزرگواران در عهد او پرسید که طاهریان مردمان
 پاک دین بنکوار عهد بودند و از آن هیچ بیدانیت و نیبیت ظالم و
 ستکار بودند از عایت خبث طبعی و جمل جلی اجراء خیرات
 طاهریان نکردند و از حرص و طمع تمامت باطل کردند و موقوفات آن
 بانصرف گرفتند نیبیت شامانان اندوی نیک مردی و نیک اعتقادی
 خیرات بنی لبث مفرودا شده و بان طمع نکردند لاجرم آن یکی ناخیر
 و آن در جاری شد و حکمت درین صورت آنکه لاشک روز محشر
 نیک و بد را جزا خواهد بود و هر کسی که نیک کرده او را جزا
 دهند و آنکه از بدی آن نیک را باطل کرده نیک که آن بد کردار را باشد

و خیرات بسیار کردند

و بعد از

دراز آء بطلان نیکی نیکو کردار نیکو کردار دهند باز اگر نیکو کاری
 دیگر نیکی آن نیکو کار را جاری گردانند همان باشد چنانچه ثواب باشد
 بسو ثواب نیکو کار اول یکی در سینه باشد و بد کردار را هیچ ثواب نباشد
 و آنرا بهشت و این را بدوزخ رسانند اسمعیل تا مانی هفت سال
 و ده ماه در ایران پادشاهی کرد و در رابع هشر صفر سنه خمس و
 تسعین و مائین درگذشت از سخنان او است **کن عاصیا ولا تکن**
عظایما احمد بن اسمعیل بن احمد بن اسد بن شامان بعد از پدر
 محکم وراثت پادشاه شد عالم برورد و عالم دوست بحالت او با
 علما بودی بدین سبب غلامان از او مشتق بودند و او مناسبتی و احکام از
 زبان ذری با عری کرد مدتی پنج سال و چهار ماه حکومت کرد روزی اخبار
 مخالف از اطراف ملک خود شنید گفت الهی اگر تقدیر جفاست
 که این ملک بمن بسوزد پیش از سوزیدن کی مرا مرگ فرست و رحمت بندگان
 خود میسند او را هر شب در شیر بر در خانه بستندی کسی از بیم
 ایشان در نیارستی رفتن آن شب شیر لبین فراموش کردند جمعی
 غلامان که در قصد او رفتند او را بکشند در نالیث جمادی الاخر
 سنه ثلثمائة بخار البکیز از جمله غلامان او بود اما هنوز نامدار شده
 بود **نصر** بن احمد بن اسمعیل بن احمد بن اسد بن شامان
 بعد از پدر به پادشاهی نشست تمامت غلامان که قصد پدرش
 کرده بودند بقصاص کشت و در عدل و داد کوشید و خیرات

مستور

میرزنده